

R O Z H O D N U T Í

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a členů JUDr. Milady Šámalové, JUDr. Ivany Doubkové, JUDr. Josefa Českého, JUDr. Petra Hajna a JUDr. Zdeňka Nováka v právní věci kárného žalobce: **předseda Krajského soudu v Plzni** se sídlem Veleslavínova 40, Plzeň, proti kárně obviněnému: **Mgr. L. M.**, soudce Okresního soudu Plzeň - sever, zastoupený JUDr. Jaroslavem Vovsíkem, advokátem se sídlem Malá 6, Plzeň, v řízení o návrhu na zahájení kárného řízení ze dne 11. 5. 2012, č. j. Spr 1185/2012, při ústním jednání konaném dne 22. 11. 2012,

t a k t o :

Podle ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, exekutorů a státních zástupců, ve znění pozdějších předpisů, **s e**

Mgr. L. M.,
soudce Okresního soudu Plzeň - sever,
u z n á v á v i n n ý m, ž e

I. ve věci vedené u Okresního soudu Plzeň - sever pod sp. zn. 1 T 282/2011 jako předseda senátu nerespektoval ustanovení § 74 odst. 2 věta druhá trestního řádu a nezajistil okamžité propuštění obžalovaného V. K. z vazby na svobodu po skončení vazebního zasedání konaného dne 15. 3. 2012, v důsledku čehož byla na obžalovaném V. K. v době od 15. 3. 2012 do 5. 4. 2012 vykonávána vazba v rozporu se zákonem;

II. ve věci vedené u Okresního soudu Plzeň – sever pod sp. zn. 1 T 113/2005 rozhodl jako samosoudce opravným usnesením ze dne 6. 3. 2012, č. j. 1 T 113/2005-621, o opravě protokolu o hlavním líčení ze dne 17. 2. 2012 v rozporu s tím, jak byl toho dne vyhlášen rozsudek, v rozporu s tímto vyhlášením doplnil a přepsal do rozsudku celou řadu dílčích údajů, konkrétně čísla jednací a data citovaných soudních rozhodnutí, zcela nově doplnil i citaci usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 10. 2011 sp. zn. 50 To 489/2011,

t e d y

zaviněně porušil povinnosti soudce, čímž ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné,
odborné a spravedlivé rozhodování soudů,

čímž se dopustil

kárného provinění podle ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a
soudcích, ve znění pozdějších předpisů,

a z a t o s e m u u k l á d á

podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. a § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb.,
kárné opatření

snížení platu o 25 % na dobu jednoho roku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Obsah návrhu na zahájení řízení

[1.] Předseda Krajského soudu v Plzni (dále jen „kárný žalobce“, příp. „žalobce“) podal
k Nejvyššímu správnímu soudu návrh na zahájení kárného řízení proti soudci Mgr. L. M.
(dále též „kárně obviněný“). Tento návrh odůvodnil tím, že

I. ve věci vedené pod sp. zn. 1 T 282/2011 jako předseda senátu nerespektoval
ustanovení § 74 odst. 2 věta druhá trestního řádu a nezajistil okamžité propuštění
obžalovaného V. K. z vazby na svobodu po skončení vazebního zasedání konaného dne 15.
3. 2012, v důsledku čehož byla na obžalovaném V. K. v době od 15. 3. 2012 do 5. 4. 2012
vykonávána vazba v rozporu se zákonem;

II. ve věci vedené u Okresního soudu Plzeň – sever pod sp. zn. 1 T 113/2005 rozhodl
jako samosoudce opravným usnesením ze dne 6. 3. 2012, č. j. 1 T 113/2005-621, o opravě
protokolu o hlavním líčení ze dne 17. 2. 2012 v rozporu s tím, jak byl toho dne vyhlášen
rozsudek, v rozporu s tímto vyhlášením doplnil do rozsudku celou řadu dílčích údajů,
zejména čísla jednací a data citovaných soudních rozhodnutí, zcela nově doplnil i citaci
usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 10. 2011 sp. zn. 50 To 489/2011.

Tím zaviněně porušil povinnosti soudce, čímž ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné,
odborné a spravedlivé rozhodování soudů, čímž spáchal kárné provinění podle § 87 odst. 1

zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů („zákon o soudech a soudcích“).

[2.] K prvnímu skutku žalobce uvedl, že dne 15. 3. 2012 senát ve veřejném zasedání přijal písemný slib vazebně stíhaného V. K. a za současného stanovení přiměřených omezení ho propustil z vazby. Přítomná státní zástupkyně nepodala do protokolu o vazebním zasedání stížnost, takže tento opravný prostředek podaný dodatečně neměl odkladný účinek. Obžalovaný proto měl být stejného dne propuštěn na svobodu a povinností Mgr. M. bylo toto zajistit a vydat příslušné pokyny eskortě, což se však nestalo a obžalovaný tak ve vazbě setrval bezdůvodně až do rozhodnutí krajského soudu ze dne 6. 4. 2012. Mgr. M. přitom postupoval ve stejné trestní věci v rozporu se zákonem opakovaně, když usnesením ze dne 2. 1. 2012 senát, kterému předsedal, rozhodl v neveřejném zasedání tak, že podle § 71 odst. 5 trestního řádu (který však v té době již neplatil) ve znění účinném od 1. 1. 2012 ponechal obžalovaného ve vazbě z důvodů podle ustanovení § 67 písm. a), b), c) trestního řádu. Vazba obžalovaného V. K. začala běžet již 23. 9. 2011 a tříměsíční lhůta pro trvání koluzní vazby uplynula (§ 72a odst. 3 trestního řádu) dne 23. 12. 2011. Za této situace proto nebylo možno rozhodovat o ponechání obžalovaného v koluzní vazbě, kterou již nevykonával, a bylo možno obžalovaného pouze nově vzít do vazby i z důvodu dle § 67 písm. b) trestního řádu. V důsledku toho obžalovaný vykonával počínaje dnem 2. 1. 2012 vazbu dle § 67 písm. b) trestního řádu v rozporu se zákonem. Jakkoliv se jednalo o senátní rozhodování, kárně obviněný byl předsedou tohoto senátu a jediným soudcem z povolání. Jako takový proto nese odpovědnost za odbornou úroveň při výkonu funkce.

[3.] Ke druhému skutku žalobce konstatoval, že došlo ke smíšení postupů podle § 57 odst. 1 a § 131 odst. 1 trestního řádu. Toto jednání bylo nezákonné a neodborné, jelikož nelze dodatečně upravovat výrok rozsudku a měnit jej oproti tomu, jak byl vyhlášen. Takový postup ohrožuje důvěru veřejnosti v nezávislé a zejména odborné a spravedlivé rozhodování soudů. Jakkoliv se totiž nejednalo o „klasické padělání protokolu“, když Mgr. M. tuto opravu nijak nezastíral a rozhodl o tom dokonce usnesením, bylo postupováno protizákonně.

[4.] Kárný žalobce uvádí, že Mgr. M. byl soudcem jmenován dne 29. 5. 1997 a přidělen byl k Okresnímu soudu Plzeň – sever jako předseda senátu na trestní úsek. Zde působil do 1. 7. 2012, kdy byl přeřazen na jiný úsek.

[5.] Na základě shora uvedeného vznáší kárný žalobce vážné pochybnosti o odborné způsobilosti Mgr. M. a navrhuje, aby byl ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích potrestán kárným opatřením – snížením platu o 30% na dobu jednoho roku.

[6.] Kárný žalobce navrhl provést důkaz spisy Okresního soudu Plzeň – sever zn. 1 T 282/2011 a 1 T 113/2005 a také osobním spisem kárně obviněného.

II. Vyjádření kárně obviněného

[7.] Mgr. M. ve vyjádření doručeném soudu dne 26. 9. 2012 uvádí, že doposud nebyl kárně postižen a že od 1. 7. 2012 pracuje na opatrovnickém úseku, kam byl přidělen rozhodnutím předsedkyně soudu.

[8.] Ke skutečnostem, tvrzeným v kárném návrhu, uvádí, že je nezpochybňuje, protože se zakládají na pravdě. Skutečně ve věci obžalovaného V. K. rozhodl dne 15. 3. 2012 při hlavním líčení tak, že se propouští z vazby na svobodu při současném přijetí písemného slibu. Kárně obviněný si však neuvědomil, že obžalovaný v důsledku nepodání stížnosti státním zástupcem musí být ihned z vazby propuštěn, opomněl tak učinit a věc předložil krajskému soudu k rozhodnutí o stížnosti. V důsledku toho obžalovaný setrval ve vazbě a tato vazba byla skutečně v době od 15. 3. do 6. 4. 2012 vykonávána neoprávněně. Na tom nic nemění ani fakt, že v mezidobí byl obžalovaný V. K. nepravomocně odsouzen a do výkonu trestu mu byla započtena i vazba vykonaná v době od 15. 3. do 6. 4. 2012.

[9.] Rovněž u druhého skutku Mgr. M. přiznává svoje pochybení, spočívající v upravení protokolu o hlavním líčení způsobem odlišným od vyhlášení rozsudku. Porušil tak procení pravidla a jeho postup byl nepřipustný. Na svoji obranu uvádí, že tak učinil nikoliv v úmyslu poškodit obžalovaného, nýbrž chtěl pouze napravit chybu, které se dopustil při vyhlásování rozsudku, byť způsobem, který zákon nedovoluje.

[10.] V obou případech proto nezpochybňuje svá procesní pochybení a pouze žádá o porozumění. V předmětném období totiž nebyl jeho zdravotní stav uspokojivý, měl nesporně vliv na jeho soustředění a vyústil v následnou delší pracovní neschopnost. Byl ovlivněn tím, že jako chronický hypertonik a diabetik nezvládl bezezbytku stresové situace, dané jeho pracovním přetížením, nepravděpodobnou životosprávou a nedodržováním režimových opatření, jak je zřejmé z lékařské zprávy.

[11.] Přetížení kárně obviněného bylo dáno tím, že trestní nápad byl plánován na dva a půl soudce několik let nazpět, avšak vykonáván byl pouze dvěma soudci. Do práce dojíždí denně ze svého bydliště, vzdáleného 40 km. Kromě svých pravidelných povinností musel být v roce 2011 dosažitelný nejméně polovinu dnů v každém měsíci. Počet potřebných úkonů tak rostl a zatěžoval jej; druhá okresní soudkyně byla navíc často v pracovní neschopnosti, takže nápad včetně služeb byl přesměrován na Mgr. M. Vzniklé chyby tak je třeba přičítat množství pracovních povinností, přičemž kárně obviněný nebyl v dobré psychické a fyzické kondici. V současnosti je Mgr. M. přeřazen na jiný úsek, v důsledku léčby se jeho zdravotní stav zlepšil a lze proto předpokládat, že se v budoucnu již chyb dopouštět nebude. Má navíc za to, že z učiněných chyb nelze dovozovat vážné pochybnosti o jeho odborné způsobilosti k výkonu funkce soudce. Navrhované kárné opatření považuje s ohledem na všechny okolnosti za příliš přísné.

[12.] Ke svému vyjádření přiložil Mgr. M. lékařskou zprávu, vystavenou dne 17. 9. 2012 a podepsanou praktickým lékařem MUDr. J. M., z níž plyne, že byl v době od 23. 4. do 4. 7. 2012 v dočasné pracovní neschopnosti pro dekompenzaci chronického onemocnění – hypertenzi a diabetes mellitus 2. typu, které s vysokou pravděpodobností souviselo se stresovými situacemi a pracovním přetížením s následkem nepravděpodobné životosprávy a narušení režimových opatření, včetně farmakologické léčby. Vzhledem k tomu,

že i v předchozích letech docházelo k mírnější subkompenzaci kardiovaskulárního chronického onemocnění s doporučením úpravy pracovní životosprávy k nutnosti stabilizace zdravotního stavu, byla několikrát doporučena pracovní neschopnost, kterou však kárně obviněný odmítal.

[13.] Současně zaslal Mgr. M. soudu přehled dosažitelnosti trestních soudců Okresního soudu Plzeň – sever za období 2. 1. – 30. 4. 2012, z níž plyne, že jmenovaný měl dosažitelnost od 2. do 16. 1., od 6. do 13. 2., od 27. 2. do 19. 3. a od 16. do 30. 4. V období počínaje srpnem 2011 až do konce tohoto kalendářního roku měl Mgr. M. dosažitelnost od 8. do 22. 8., od 5. do 19. 9., od 3. do 17. 10., od 24. do 31. 10., od 7. do 28. 11. a od 12. do 19. 12.

III. Vyjádření předsedkyně Okresního soudu Plzeň – sever

[14.] Předsedkyně okresního soudu JUDr. Zítková v reakci na vyjádření kárně obviněného uvedla, že podle výkonnostních ukazatelů je na tomto soudu dlouhodobě nápad na dva a nikoliv dva a půl trestní soudce. K oběma kárným proviněním navíc došlo v roce 2012, kdy na trestním úseku soudila s polovičním nápadem rovněž JUDr. Zítková, takže Mgr. M. napadlo v lednu 15 věcí, v únoru 21 věcí, v březnu 18 věcí a v dubnu 20 věcí. V roce 2011 nebyl Mgr. M. ani jediný den v pracovní neschopnosti; jeho kolegyně soudkyně JUDr. D. byla v tomto roce sice práce neschopná 25 dnů, nicméně v žádném případě jí nápad nebyl zastaven „přesměrován“ na kárně obviněného. Naopak v tomto období měla dokonce JUDr. D. nápad vyšší než Mgr. M. V roce 2012 se stal Mgr. M. práce neschopným teprve poté, co byl přerazen z trestního oddělení na opatrovnické oddělení – od 23. 4. do 4. 7. 2012. V červenci a srpnu byl bez nápadu a měl se soustředit na dokončení rozdělaných trestních věcí, nicméně za oba tyto měsíce skončil pouze tři věci.

[15.] Výkonnost Mgr. M. je sledována i na opatrovnickém oddělení, kde zatím končí méně věcí než jeho zkušenější kolegyně, nicméně i přes krátkost působení na tomto úseku předsedkyně soudu již musela řešit stížnost na jeho postup opatrovnické věci a z tohoto podnětu byla provedena kontrola všech jeho skončených věcí.

[16.] Ohledně dosažitelnosti je pravda, že Mgr. M. držel pohotovost 2-3 týdny v měsíci, nicméně nebyl zatížen všemi úkony přípravného řízení; stejným způsobem byla zatížena rovněž JUDr. D. S tímto stavem navíc oba soudci souhlasili, a když JUDr. Zítková nabídla, že se na dosažitelnosti bude také podílet, aby je poněkud „odbřemenila“, oba to souhlasně odmítli s tím, že jim to nevádí. Pokud by se tedy Mgr. M. skutečně cítil přetížený anebo by avizoval zdravotní problémy, byl by z pohotovosti vyřazen.

[17.] Závěrem JUDr. Zítková uvádí, že Mgr. M. neměl tak nepříznivé podmínky k výkonu své funkce. Naprosto totožné podmínky měla i JUDr. D., která vykazovala výrazně nižší stav nedodělků a nebylo u ní ani zjištěno, že by rozhodovala nezákonně.

IV. Průběh ústního jednání

[18.] Kárný žalobce se k ústnímu jednání nedostavil, když přípisem ze dne 19. 11. 2012 soudu sdělil, že s ohledem na vyjádření Mgr. M., který kárný návrh skutkově nerozporuje, jeho účast u jednání není nutná. Současně konstatoval, že na podaném návrhu trvá.

[19.] K jednání se z důvodu nemoci nedostavil ani kárně obviněný, nicméně jeho zástupce JUDr. Vovsík uvedl, že Mgr. M. souhlasí s jednáním a rozhodnutím bez jeho přítomnosti. V průběhu jednání zástupce kárně obviněného plně odkázal na svoje písemné vyjádření (viz výše) a zdůraznil, že jakkoliv nepopírá svoje pochybení, nebyl jimi poškozen žádný z účastníků řízení. K těmto pochybením došlo v důsledku pracovní přetíženosti a zdravotního stavu Mgr. M. Ten nebyl ještě nikdy kárně trestán a navržené kárné opatření proto pokládá za nepřiměřeně přísné a má za to, že postačuje uložení důtky dle ustanovení § 88 odst. 1 písm. a) zákona o soudech a soudcích.

V. Skutková zjištění a posouzení věci soudem

[20.] Podle ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. je kárným proviněním soudce zaviněné porušení povinností soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů.

[21.] V nyní projednávaném případě Nejvyšší správní soud konstatuje, že mezi účastníky řízení nejsou činěny spornými skutkové okolnosti věci a dokonce ani jejich právní kvalifikace, když i kárně obviněný Mgr. M. přiznává, že se v případě obou skutků dopustil protizákonného pochybení. Jeho obhajoba je totiž založena výhradně na jeho zdravotních problémech a objektivním pracovním přetížení.

V.1. První skutek (nezajištění propuštění z vazby)

[22.] Ohledně prvního skutku, tzn. nezajištění okamžitého propuštění obžalovaného z vazby, soud z obsahu vyžádaného spisu i ze souhlasných výpovědí účastníků řízení zjistil, že na vazebním zasedání konaném dne 15. 3. 2012 byl přijat písemný slib obžalovaného V. K. a tento se usnesením č. j. 1 T 282/2011-213, propouští z vazby na svobodu za současného stanovení některých omezení. Obžalovaný se vzdal práva stížnosti a současně uvedl, že si nepřeje, aby stížnost v jeho prospěch podaly osoby ze zákona k tomu oprávněné. V protokolu je dále zaznamenáno, že státní zástupce se nevyjádřil.

[23.] K tomu soud uvádí, že podle ustanovení § 74 odst. 1 trestního řádu je proti rozhodnutí o vazbě přípustná stížnost. Na rozhodování o stížnosti proti rozhodnutí o vazbě se obdobně užívají ustanovení o vazebním zasedání. Podle odst. 2 stejného zákonného ustanovení „[o]dkladný účinek má pouze stížnost stran proti rozhodnutí o případnutí peněžité záruky státu a stížnost státního zástupce proti rozhodnutí o propuštění obviněného z vazby, nejde-li o propuštění z vazby po vyhlášení zprošťujícího rozsudku. Byl-li však státní zástupce přítomen při vyhlášení rozhodnutí, má jeho stížnost odkladný účinek jen tehdy, byla-li podána ihned po vyhlášení rozhodnutí.“

[24.] V nyní projednávané věci, v níž je z protokolu o vazebním zasedání (č. 1. 203) zřejmé, že státní zástupkyně byla vazebnímu zasedání přítomna a stížnost proti rozhodnutí o propuštění z vazby na svobodu ihned po jeho vyhlášení nepodala (učinila tak stejného dne až písemně), byl soud povinen učinit kroky směřující k okamžitému propuštění vazebně stíhaného V. K. na svobodu. Tím, že tak soud neučinil, porušil svoji citovanou zákonnou povinnost.

[25.] Krajský soud v Plzni následně dne 6. 4. 2012, č. j. 8 To 146/2012-225, ke stížnosti státní zástupkyně citované usnesení Okresního soudu Plzeň – sever ze dne 15. 3. 2012 v celém rozsahu zrušil a znovu rozhodl tak, že žádost obžalovaného V. K. o propuštění z vazby na svobodu zamítl a současně nepřijal písemný slib. V citovaném usnesení krajský soud nicméně zdůraznil, že obžalovaný měl být již dne 15. 3. 2012 po ukončení vazebního zasedání propuštěn na svobodu a jeho další setrvání ve vazbě proto bylo nezákonné. Formálně správný postup, kdy měl být dán příkaz k okamžitému propuštění obžalovaného na svobodu, nicméně krajský soud odmítl, jelikož současně rozhodl o tom, že stížnost státní zástupkyně byla důvodná a obžalovaný by proto musel být dodán zpět do vazby. V případě uznání viny se mu samozřejmě i doba nezákonné vazby bude započítávat do výkonu trestu odnětí svobody; v opačném případě by měl vůči státu nárok na odškodnění.

[26.] Kárný soud tak činí skutkový a právní závěr spočívající v konstatování, že se Mgr. M. dopustil protizákonného pochybení ve smyslu podaného kárného návrhu. Toto pochybení přitom nelze považovat za marginální, jelikož v jeho důsledku došlo k protizákonnému omezení osobní svobody vazebně stíhaného V. K. po dobu třech týdnů. Je přitom zřejmé, že osobní svoboda představuje jedno ze základních ústavně zaručených lidských práv. Není tedy sporu o tom, že se Mgr. M. předmětným pochybením dopustil kárného provinění ve smyslu ustanovení § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, tzn. zaviněně porušil svoje povinnosti soudce a tím ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů.

[27.] Pro úplnost je nutné dodat, že se kárný soud samostatně nezabýval důvodností dalších tvrzených pochybení, kterých se měl Mgr. M. dopustit ve stejné trestní věci (viz bod 2 tohoto rozhodnutí), jelikož toto jednání kárný žalobce neoznačil jako skutek, za který by měl být kárně obviněný v tomto řízení potrestán, a zjevně je uvedl pouze pro dokreslení pochybení Mgr. M. v této trestní věci.

V.2. Druhý skutek (dodatečná úprava výroku rozsudku)

[28.] Rovněž v případě druhého skutku soud shledává, že obsah spisu zn. 1 T 113/2005-621 odpovídá souhlasným výpovědím účastníků řízení.

[29.] To konkrétně znamená, že podle protokolu o hlavním líčení ze dne 17. 2. 2012 byl vyhlášen rozsudek, kterým bylo (mimo jiné) rozhodnuto, že u obžalovaného D. P. „se podle § 37 tr. zák. č. 140/1961 Sb. upouští od uložení souhrnného trestu k trestnímu příkazu Okresního soudu Plzeň – sever ze dne 23. 2. 2010, sp. zn. 1 T 223/2009 ve spojení s usnesením č. j. 1 T 223/2009-77 ze dne 17. 8. 2011 a k rozsudku Okresního soudu Plzeň – město ze dne 26.

11. 2010 sp. zn. 10 T 172/2010 ve spojení s rozhodnutím Krajského soudu v Plzni sp. zn. 9 To 90/2011 ze dne 29. 3. 2011.“

[30.] Usnesením samosoudce Mgr. M. ze dne 6. 3. 2012, č. j. 1 T 113/2005-621, byl podle ustanovení § 131 odst. 1 trestního řádu opraven předmětný rozsudek ve výroku o trestu obžalovaného D. P. tak (poznámka NSS: změněné, resp. doplněné část jsou vyznačeny tučně), že „se podle § 37 tr. zák. č. 140/1961 Sb. upouští od uložení souhrnného trestu k trestnímu příkazu Okresního soudu Plzeň – sever ze dne 21. 10. 2009, sp. zn. 1 T 223/2009 ve spojení s usnesením Okresního soudu Plzeň – sever č. j. 1 T 223/2009-77 ze dne 17. 8. 2011, **ve spojení s usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 10. 2011 sp. zn. 50 To 489/2011** a k rozsudku Okresního soudu Plzeň – město ze dne 26. 11. 2010 sp. zn. 10 T 172/2010 ve spojení s rozhodnutím Krajského soudu v Plzni sp. zn. 9 To 90/2011 ze dne 29. 3. 2011.“

[31.] K tomu kárný soud uvádí, že je třeba plně přisvědčit kárnému žalobci potud, poukazuje-li na smíšení postupů, předpokládaných podle ustanovení § 131 odst. 1 a § podle ustanovení § 57 odst. 1 trestního řádu. Ustanovení § 131 odst. 1 trestního řádu, z něhož měl kárně obviněný vycházet, totiž upravuje opravu vyhotovení a opisu rozsudku, když stanoví, že „*předseda senátu může zvláštním usnesením kdykoli opravit písařské chyby a jiné zřejmé nesprávnosti, k nimž došlo ve vyhotovení rozsudku a jeho opisech, tak, aby vyhotovení bylo v naprosté shodě s obsahem rozsudku, jak byl vyhlášen. Opravu může nařídit i soud vyššího stupně.*“ Naopak § 57 odst. 1 trestního řádu se týká případů opravy protokolu a podle něj platí, že „*o opravě a doplnění protokolu o hlavním líčení a o veřejném a neveřejném zasedání a rovněž o námitkách proti takovému protokolu rozhoduje soud, o jehož protokol jde. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost.*“

[32.] Je tak třeba přisvědčit kárnému žalobci, že nebylo možno dodatečně upravovat výrok vyhlášeného rozsudku a měnit či doplňovat jej v rozporu s tím, jak byl vyhlášen. K tomu je třeba uvést, že i podle usnesení kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2011, č. j. 13 Kss 7/2010-137 „*opravu vyhotovení a opisu rozsudku obsahuje trestní řád v § 131. Podle znění uvedeného ustanovení lze podle trestního řádu opravit jen písemné vyhotovení rozsudku tak, aby bylo v souladu s rozsudkem vyhlášeným. Jiné nedostatky, například zřejmé nesprávnosti při vyhlášení rozsudku, zřejmě lze napravit jen v řízení o řádných a mimořádných opravných prostředcích.*“ V jiném rozhodnutí kárný senát zdejšího soudu konstatoval, že „*jednáním spočívajícím v tom, že kárně obviněná soudkyně po vyhlášení rozsudku doplňovala a měnila protokol o jednání ve výroku o nákladech řízení (celkem 3x), porušila ustanovení § 155 odst. 1 a § 156 odst. 3 o. s. ř., a tím se dopustila kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů*“ (rozhodnutí ze dne 10. 11. 2011, č. j. 13 Kss 10/2011-82).

[33.] Rovněž v případě tohoto skutku proto kárný soud dospěl k závěru, že se Mgr. M. shora popsaným jednáním dopustil kárného provinění, byť s ohledem na konkrétní okolnosti případu je zřejmé, že byla ohrožena důvěra toliko v odborné rozhodování soudů, nikoliv v nezávislé, nestranné či spravedlivé rozhodování. V důsledku předmětného protizákonného jednání totiž nemohli být účastníci řízení poškozeni ve svých právech. Ostatně i kárný žalobce správně uvádí, že se nejednalo o padělání protokolu o hlavním líčení, jelikož Mgr. M. tak učinil formou usnesení a jeho úmyslem zjevně nebylo jakkoliv

meritorně pozměnit vyhlášené rozhodnutí, nýbrž pouze odstranit některé jeho nedostatky spíše formálního rázu.

VI. Závěr

[34.] Jak plyne ze shora uvedeného, kárný soud dospěl k závěru o důvodnosti podaného návrhu ve vztahu k oběma skutkům a v tomto směru shledal vinu kárně žalovaného.

[35.] Při úvahách o možných kárných opatřeních má soud v patrnosti, že kárný žalobce navrhl snížení platu o 30 % na dobu jednoho roku. Kárný soud nicméně dospěl k závěru, že přiměřeným trestem je trest nižší, a to ve výši snížení platu pouze o 25 % na dobu jednoho roku.

[36.] K tomuto závěru dospěl na základě následujících úvah. V minulosti byl sice Mgr. M. dvakrát kárně stíhán, nicméně v obou případech byl kárného obvinění pravomocně zproštěn (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 10. 2006, sp. zn. 1 Skno 13/2006, a ze dne 5. 11. 2008, sp. zn. 1 Skno 13/2008). Jedinou sankcí, která byla kárně obviněnému uložena, tak byla výtka předsedkyně Okresního soudu Plzeň – sever ze dne 14. 8. 2007, která byla uložena za nedostatky, zjištěné ve spise zn. 1 T 104/2006, a též ve spisech starších. Je tak zřejmé, že kárný soud musel vycházet z toho, že Mgr. M. v minulosti nebyl v kárném řízení nikdy pravomocně odsouzen.

[37.] Polehčující okolností je rovněž to, že se kárně obviněný ke svým pochybením v plném rozsahu doznal. Kárný soud nemohl přehlédnout ani shora citovanou lékařskou zprávu (viz bod 12), z níž je patrné, že zdravotní stav Mgr. M. skutečně nebyl optimální a velmi úzce souvisel s jeho pracovním zatížením. Za významnou považuje soud rovněž skutečnost, že shora popsány pochybeními kárně obviněný zjevně nechtěl jakkoliv poškodit účastníky řízení a v konečném důsledku účastníci ani reálně poškozeni nebyli - byť v případě prvního skutku jen z důvodů, které nezávisely na Mgr. M. (viz citované usnesení Krajského soudu v Plzni č. j. 8 To 146/2012-225).

[38.] Uložení nižšího trestu by však kárný soud považoval za nepřiměřeně mírné opatření, a to především s ohledem na skutečnost, že prvním skutkem došlo k zásahu do osobní svobody obžalovaného, která musí být soudy velmi bedlivě chráněna.

Poučení: Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda kárného senátu